

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

OPINIA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 8 marca 2017 r.

w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym

(CON/2017/6)

(2017/C 132/01)

Wprowadzenie i podstawa prawna

W dniach 3 stycznia 2017 r. i 17 lutego 2017 r. Europejski Bank Centralny (EBC) otrzymał wnioski, odpowiednio, Rady Unii Europejskiej i Parlamentu Europejskiego o wydanie opinii w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym⁽¹⁾ (zwanego dalej „projektem dyrektywy”).

Właściwość EBC do wydania opinii wynika z art. 127 ust. 4 oraz art. 282 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jako że projekt dyrektywy zawiera postanowienia mające wpływ na podstawowe zadania Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) w postaci urzeczywistnienia polityki pieniężnej Unii zgodnie z art. 127 ust. 2 tiret pierwsze Traktatu, przyczyniania się przez ESBC do należytego wykonywania polityk w odniesieniu do stabilności systemu finansowego, zgodnie z art. 127 ust. 5 Traktatu, oraz zadania powierzone EBC zgodnie z art. 127 ust. 6 Traktatu, dotyczące polityk związanych z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi. Rada Prezesów wydała niniejszą opinię zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 17.5 Regulaminu Europejskiego Banku Centralnego.

1. Uwagi ogólne

1.1. EBC z zadowoleniem przyjmuje projekt dyrektywy, który wprowadza do dyrektywy 2014/59/UE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ zmiany dotyczące stopnia uprzywilejowania posiadaczy instrumentów dłużnych emitowanych przez instytucje kredytowe z Unii i niektóre inne instytucje w ramach szerszego pakietu projektów legislacyjnych zmieniających ramy regulacyjne dotyczące usług finansowych w Unii⁽³⁾. Zmiany w art. 108 dyrektywy 2014/59/UE mają na celu usprawnienie implementacji instrumentu umorzenia lub konwersji długu wprowadzonego dyrektywą 2014/59/UE oraz ułatwienie stosowania minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych (*minimum requirement for own funds and eligible liabilities*, MREL) i wprowadzanego niedługo wymogu w zakresie całkowitej zdolności do pokrycia strat (*total loss-absorbing capacity*, TLAC)⁽⁴⁾ dotyczącego zdolności do pokrycia strat i rekapitalizacji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych. Zmiany te jako takie dają instytucjom kredytowym i niektórym innym instytucjom dodatkowe instrumenty umożliwiające stosowanie się do niedługo wprowadzanych wymogów TLAC i MREL oraz zwiększają możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a zarazem nie ograniczają odpowiednich strategii finansowania tych instytucji. Reforma ta powinna zostać przyjęta jak najszybciej, umożliwi to bowiem instytucjom kredytowym przygotowanie się do spełnienia nowych wymogów, w szczególności jeżeli instytucje te napotykają trudności w gromadzeniu odpowiedniego poziomu pasywów na pokrycie strat (w przypadku wymogu podporządkowania) oraz w świetle potencjalnych ograniczeń zdolności rynków do szybkiej absorpcji dużych ilości nowych emisji.

⁽¹⁾ COM(2016) 853 wersja ostateczna.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

⁽³⁾ Rada zasięgnęła opinii EBC w odniesieniu do szerszego pakietu projektów legislacyjnych przedstawionych przez Komisję. Opinia EBC w sprawie tych projektów może zawierać dalsze uwagi mające znaczenie dla przedmiotu niniejszej opinii, w szczególności jeżeli chodzi o propozycje dotyczące „instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych”.

⁽⁴⁾ Zob. publikację Rady Stabilności Finansowej (FSB) pt. „Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of G-SIBs in Resolution: Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet”, 9 listopada 2015 r., dostępną na stronie internetowej FSB pod adresem www.fsb.org.

- 1.2. EBC w pełni podziela pogląd Komisji, że istnieje potrzeba ustanowienia zharmonizowanych przepisów na rynku wewnętrznym regulujących sposób traktowania niektórych wierzycieli banków w procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu ograniczenia rozbieżności pomiędzy krajowymi przepisami dotyczącymi zdolności banków do pokrywania strat i rekaptalizacji, które to rozbieżności mogłyby powodować zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym. EBC wskazuje, że harmonizacja w tym obszarze jest szczególnie ważna dla ochrony stabilności finansowej oraz poprawy efektywności i skuteczności działań restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym implementacji instrumentu umorzenia lub konwersji długu na podstawie przepisów dyrektywy 2014/59/UE w kontekście transgranicznym, a także dla zmniejszenia niepewności emitentów i inwestorów.
- 1.3. EBC podtrzymuje swoje stanowisko ⁽¹⁾, iż wprowadzenie na poziomie Unii wspólnych przepisów w zakresie stopnia uprzywilejowania wierzycieli, w tym w odniesieniu do podporządkowania instrumentów dłużnych i innych podobnych instrumentów finansowych w postępowaniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i postępowaniu upadłościowym banków, może wspomóc integrację rynku usług finansowych w Unii oraz ułatwić wykonywanie przez EBC zadań w zakresie polityki pieniężnej i nadzoru w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.
- 1.4. EBC jest zdania, że projekt dyrektywy ustanawia jedynie częściową harmonizację oraz że dalsza harmonizacja przepisów w zakresie stopnia uprzywilejowania roszczeń wierzycieli w postępowaniu upadłościowym banków wymaga wprowadzania dalszych reform. W szczególności ustawodawstwo Unii powinno przewidywać ogólną zasadę uprzywilejowania roszczeń deponentów opartą na podejściu wielopoziomym. Takie rozwiązanie zwiększyłoby możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez doprecyzowanie stopnia uprzywilejowania wierzycieli oraz ułatwienie przenoszenia strat na niezabezpieczone bankowe instrumenty dłużne przed niektórymi zobowiązaniami operacyjnymi, tym samym zmniejszając obawy dotyczące przestrzegania zasady, zgodnie z którą żaden z wierzycieli nie powinien ponieść strat większych niż te, które poniósłby w sytuacji, gdyby dana instytucja została zlikwidowana w ramach zwykłego postępowania upadłościowego (zasada „no creditor worse off”) ⁽²⁾.

2. Uwagi szczegółowe

2.1. Nowa klasa aktywów „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych

EBC z zadowoleniem przyjmuje zawartą w projekcie dyrektywy propozycję utworzenia nowej klasy aktywów „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych, które mają niższy stopień uprzywilejowania, niż zwykle uprzywilejowane niezabezpieczone instrumenty dłużne w postępowaniu upadłościowym. Taki niższy stopień uprzywilejowania jest ustanowiony przez przepisy ustawowe uznające umowne postanowienia o podporządkowaniu zawarte w odpowiednich umownych warunkach emisji „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych.

- 2.1.1. Jeżeli chodzi o wymóg, zgodnie z którym nowa klasa aktywów „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych musi mieć pierwotny termin zapadalności wynoszący jeden rok, EBC jest zdania, że instytucje kredytowe ⁽³⁾ i niektóre inne instytucje powinny mieć możliwość emitowania „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych z pierwotnym terminem poniżej lub powyżej jednego roku. Choć „podrzędne” uprzywilejowane instrumenty dłużne o pierwotnym lub pozostałym terminie zapadalności poniżej jednego roku nie spełniałyby wymogów MREL i TLAC, to jednak mogłyby być do nich stosowany instrument umorzenia lub konwersji długu, co podnosiłoby zdolności do pokrycia strat danej instytucji. EBC zauważa, że emitowanie „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych z pierwotnym terminem zapadalności powyżej jednego roku wydłużyłoby średni termin zapadalności tej klasy aktywów, tym samym przyczyniając się do zwiększenia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 2.1.2. Jeżeli chodzi o wymóg, zgodnie z którym nowa klasa aktywów „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych nie powinna mieć cech instrumentu pochodnego, należy rozważyć na tym etapie celowość doprecyzowania – być może w drodze regulacyjnych standardów technicznych – co stanowi cechę instrumentu pochodnego.
- 2.1.3. EBC rozumie, że proponowane przepisy dotyczące ustawowego uznania umownego podporządkowania na podstawie warunków „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych jako nowej klasy aktywów nie wykluczają utrzymania przez państwa członkowskie ustawowych zasad w zakresie podporządkowania ⁽⁴⁾. Zgodnie z projektem dyrektywy „podrzędne” uprzywilejowane instrumenty dłużne mają niższy stopień uprzywilejowania, niż „zwykle niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych o najwyższym wśród instrumentów dłużnych stopniu uprzywilejowania w krajowych przepisach regulujących standardowe postępowanie upadłościowe”. Takie podejście może być jednak trudne do wprowadzenia w państwach członkowskich, w których podporządkowanie uprzywilejowanych niezabezpieczonych instrumentów dłużnych zostało już ustanowione

⁽¹⁾ Zob. np. opinie CON/2016/28, CON/2016/7 i CON/2015/31. Opinie EBC są publikowane na stronie internetowej EBC pod adresem www.ecb.europa.eu.

⁽²⁾ Zob. pkt 3.1.2 opinii CON/2016/28 oraz pkt 3.7.1 opinii CON/2015/35.

⁽³⁾ Należy zauważyć, że „podrzędne” uprzywilejowane instrumenty dłużne mogą być także emitowane przez podmioty zależne w formie wewnętrznych MREL w strategii opartej na pojedynczym punkcie kontaktowym, a instrumenty takie powinny być również dostępne na potrzeby pokrycia strat w fazie przed wprowadzeniem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dzięki czemu podmiot zależny jako instytucja emitująca nie podlegałaby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

⁽⁴⁾ W przedmiocie krajowych przepisów prawa upadłościowego wprowadzających ustawowe podporządkowanie uprzywilejowanych niezabezpieczonych instrumentów dłużnych - zob. opinie CON/2016/28 i CON/2015/31.

przepisami ustawowymi w prawie krajowym⁽¹⁾ oraz w których takie instrumenty są obecnie przypisane do niższego stopnia uprzywilejowania spośród zobowiązań uprzywilejowanych. W odniesieniu do tych jurysdykcji w projekcie dyrektywy można by doprecyzować, że „podrzędne” uprzywilejowane instrumenty dłużne znajdują się na tym samym stopniu uprzywilejowania, co uprzywilejowane niezabezpieczone instrumenty dłużne już podlegające podporządkowaniu ustawowemu. Dalsze różnicowanie stopnia uprzywilejowania roszczeń wierzycieli, w ramach którego „podrzędne” uprzywilejowane instrumenty dłużne znajdowałyby się na innym (niższym) stopniu uprzywilejowania, nie wydaje się konieczne. W państwach członkowskich, w których wdrożono już podporządkowanie ustawowe, instytucje kredytowe mogą wykorzystywać istniejące zasoby uprzywilejowanych instrumentów dłużnych do pokrywania strat, bez potrzeby natychmiastowego emitowania nowych „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych. W celu wzmocnienia harmonizacji w zakresie sposobu podporządkowania uprzywilejowanych niezabezpieczonych instrumentów dłużnych oraz w celu wsparcia stworzenia wspólnego rynku takich instrumentach dłużnych celowe było by zawarcie w projekcie dyrektywy postanowień precyzujących, że każdorazowo w momencie osiągnięcia zapadalności przez istniejące instrumenty dłużne, które podlegają podporządkowaniu ustawowemu, nowe emisje uprzywilejowanych instrumentów dłużnych, które mają podlegać podporządkowaniu, powinny zostać ujednolicone, w odpowiednich przypadkach (np. co do braku cech instrumentów pochodnych), z zasadami mającymi zastosowanie do „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych.

2.1.4. Należy wyjaśnić, że – na potrzeby wymogów w zakresie podporządkowania określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽²⁾ i dyrektywie 2014/59/UE – uprzywilejowane instrumenty dłużne podlegające podporządkowaniu ustawowemu lub strukturalnemu nadal będą kwalifikowane, z zastrzeżeniem mających zastosowanie kryteriów dotyczących „instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych”, podobnie jak nowa klasa aktywów „podrzędnych” uprzywilejowanych instrumentów dłużnych.

2.2. Zasady przejściowe

EBC zwraca uwagę na potrzebę precyzyjnego sformułowania przewidywanych zasad przejściowych mających zastosowanie do uprzywilejowanych niezabezpieczonych instrumentów dłużnych nadal pozostających do spłaty w momencie wejścia w życie nowych zasad, w tym konieczności zastosowania zasady praw nabytych (zob. pkt 2.1.3). Takie precyzyjne sformułowanie ma kluczowe znaczenie dla pewności prawnej inwestorów i emitentów w okresie przejściowym. EBC rozumie, że istniejące przepisy krajowe nadal będą miały zastosowanie do instrumentów dłużnych, które były do spłaty już przed datą, od której będą stosowały się postanowienia projektu dyrektywy. Ponadto EBC uważa, że brakuje pewności co do reżimu prawnego mającego zastosowanie do nowych emisji w okresie przejściowym pomiędzy datą rozpoczęcia stosowania projektu dyrektywy a datą implementacji nowych zasad do krajowych przepisów prawa upadłościowego. W szczególności należy ponownie rozważyć datę zaprzestania stosowania prawa krajowego przewidzianą w projekcie dyrektywy, ponieważ przypada ona na długo przed przewidywanym rozpoczęciem stosowania projektu dyrektywy. Należy również należycie uwzględnić fakt, iż dodatkowego czasu może wymagać nabranie skuteczności zmian przepisów krajowego prawa upadłościowego po implementacji projektu dyrektywy.

2.3. Ogólna zasada uprzywilejowania roszczeń deponentów

2.3.1. EBC uważa za zasadne wprowadzenie w Unii ogólnej zasady uprzywilejowania roszczeń deponentów opartej na podejściu wielopoziomowym⁽³⁾. Taka zasada byłaby uzupełnieniem przepisów zawartych w projekcie dyrektywy. Zazwyczaj ogólna zasada uprzywilejowania roszczeń deponentów polega na tym, że wszystkie roszczenia deponentów mają wyższy stopień uprzywilejowania, niż roszczenia zwykłych niezabezpieczonych i nieuprzywilejowanych wierzycieli, natomiast w podejściu wielopoziomowym depozyty podlegające gwarancji mają wyższy stopień uprzywilejowania, niż depozyty kwalifikowane, a depozyty niepodlegające gwarancji również mają wyższy stopień uprzywilejowania niż inne zobowiązania uprzywilejowane⁽⁴⁾. Warto zauważyć, że państwa członkowskie mogą zgodnie z przepisami dyrektywy 2014/59/UE wprowadzać w prawie krajowym ogólną zasadę uprzywilejowania roszczeń deponentów⁽⁵⁾ i kilka państw członkowskich z tej możliwości ostatnio skorzystało⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ W tym kontekście ustawowe podporządkowanie oznacza oparte na przepisach ustawowych mających zastosowanie do emitenta podporządkowanie niezabezpieczonych instrumentów dłużnych, które nie podlegają również podporządkowaniu zgodnie z warunkami instrumentów dłużnych, tj. podporządkowaniu umownemu.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽³⁾ Zob. pkt 3.1.2 opinii CON/2016/28 oraz pkt 3.7.1 opinii CON/2015/35. Zob. również stenogram pytań i odpowiedzi po wprowadzeniu prezesa EBC do konferencji prasowej EBC w dniu 4 kwietnia 2013 r., dostępny na stronie internetowej EBC pod adresem www.ecb.europa.eu.

⁽⁴⁾ Zob. publikację międzynarodowego stowarzyszenia gwarantów depozytów (International Association of Deposit Insurers) pt. „Core Principles for Effective Deposit Insurance Systems”, listopad 2014 r., s. 8. Na przykład, ogólna zasada uprzywilejowania roszczeń deponentów jest ustanowiona w przepisach prawa (federalnego) w USA od 1993 roku, gdzie w przypadku likwidacji instytucji przyjmującej depozyty objęte gwarancją wyższy stopień uprzywilejowania z mocy prawa mają krajowe zobowiązania instytucji z tytułu depozytów przed innymi ogólnymi lub uprzywilejowanymi zobowiązaniami takiej instytucji. Zob. art. 1821(d)(11)(A) i 1813(l)(5)(A) tytułu 12 rozdziału 16 kodeksu prawa amerykańskiego.

⁽⁵⁾ Zob. pkt 3.1.3 opinii CON/2016/28.

⁽⁶⁾ Zob. art. 91 włoskiego prawa bankowego (dekret legislacyjny nr 385 z dnia 1 września 1993 r.), art. 207 słoweńskiej ustawy w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (dziennik urzędowy nr 44/2016) oraz art. 145A greckiego prawa bankowego (ustawa 4261/2014).

- 2.3.2. EBC zauważa, że oczekuje się, iż przyznanie wyższego stopnia uprzywilejowania wszystkim depozytom usprawni stosowanie umorzenia lub konwersji jako narzędzia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ponieważ organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będzie mógł stosować to narzędzie najpierw do innych uprzywilejowanych niezabezpieczonych bankowych instrumentów dłużnych, a dopiero później do depozytów, co zminimalizuje ryzyko roszczeń odszkodowawczych opartych na zasadzie „no creditor worse off”. Uważa się, że stosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu do takich uprzywilejowanych niezabezpieczonych bankowych instrumentów dłużnych niesie ze sobą mniejsze ryzyko zarażenia niż jego stosowanie do zobowiązań operacyjnych takich jak depozyty. Ogólna zasada uprzywilejowania roszczeń deponentów powinna zatem usprawnić i uwiarygodnić stosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu do uprzywilejowanych niezabezpieczonych bankowych instrumentów dłużnych, a tym samym usprawnić skuteczne działania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i zmniejszyć potrzebę wykorzystania funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ⁽¹⁾.
- 2.3.3. Wprowadzenie ogólnej zasady uprzywilejowania roszczeń deponentów według podejścia wielopoziomowego powinno – poza efektem w postaci zwiększenia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w całej Unii – wspomóc dalszą harmonizację w Unii przepisów w zakresie stopnia uprzywilejowania roszczeń wierzycieli w postępowaniu upadłościowym banków ⁽²⁾.
- 2.3.4. Obecne zasady dyrektywy 2014/59/UE nakładają na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, aby w prawie krajowym regulującym normalne postępowanie upadłościowe wyższy stopień uprzywilejowania spośród roszczeń niezabezpieczonych miały depozyty do kwoty 100 000 EUR gwarantowanej przez systemy gwarantowania depozytów („depozyty gwarantowane”) ⁽³⁾. Kolejny stopień uprzywilejowania jest przyznawany kwalifikowanym depozytom na kwotę przekraczającą poziom gwarancji 100 000 EUR, należącym do osób fizycznych lub mikro, małych lub średnich przedsiębiorstw ⁽⁴⁾. Duże depozyty przedsiębiorstw mają niższy stopień uprzywilejowania, zazwyczaj równy z innymi roszczeniami zwykłych niezabezpieczonych wierzycieli instytucji kredytowej zgodnie z prawem krajowym. EBC rozumie, że stopień uprzywilejowania innych roszczeń uprzywilejowanych, takich jak roszczenia podatkowe i roszczenia o wynagrodzenia pracownicze, określają stosowne przepisy prawa krajowego. Ogólna zasada uprzywilejowania roszczeń deponentów według podejścia wielopoziomowego mogłaby zostać wprowadzona poprzez dodanie trzeciego stopnia uprzywilejowania w art. 108 dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do innych depozytów, np. dużych depozytów przedsiębiorstw, depozytów instytucji kredytowych, przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, funduszy emerytalnych itp., których stopień uprzywilejowania byłby niższy niż depozytów gwarantowanych i niektórych depozytów kwalifikowanych, ale wyższy niż innych zobowiązań uprzywilejowanych ⁽⁵⁾.
- 2.4. *Traktowanie instrumentów w Tier II*

Pomimo usprawnień proponowanych w projekcie dyrektywy istniejąca fragmentacja krajowych przepisów prawa upadłościowego nadal może stanowić duże wyzwanie. Jest tak zwłaszcza w przypadku traktowania instrumentów w Tier II i innych zobowiązań podporządkowanych w postępowaniu upadłościowym oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W niektórych krajach przepisy upadłościowe rozróżniają stopień uprzywilejowania instrumentów w Tier II i innych zobowiązań podporządkowanych w postępowaniu upadłościowym, podczas gdy w innych jurysdykcjach instrumenty w Tier II mają taki sam stopień uprzywilejowania, jak inne rodzaje zobowiązań podporządkowanych. Taka sytuacja może komplikować wykonywanie przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uprawnień do umorzenia i konwersji długu na podstawie dyrektywy 2014/59/UE, ponieważ instrumenty w Tier II podlegają umorzeniu lub konwersji przed zadłużeniem podporządkowanym, jeżeli zadłużenie takie nie stanowi kapitału dodatkowego Tier I lub Tier II ⁽⁶⁾. W tym obszarze wskazana jest dalsza harmonizacja, na przykład poprzez wprowadzenie wymogu takiego ujednoczenia przepisów upadłościowych, aby instrumenty w Tier II były traktowane odmiennie i miały niższy stopień uprzywilejowania, niż pozostałe zobowiązania podporządkowane. Innym obszarem do dalszego rozważenia jest stopień uprzywilejowania zobowiązań wewnątrz grupy w upadłości banków.

2.5. *Wpływ na kwalifikację instrumentów dłużnych jako zabezpieczenia operacji kredytowych Eurosystemu*

EBC zwraca uwagę na potencjalne implikacje podporządkowania uprzywilejowanych instrumentów dłużnych innym instrumentom dłużnym tego samego emitenta dla kwalifikacji uprzywilejowanych instrumentów dłużnych

⁽¹⁾ Zob. pkt 3.1.2 opinii CON/2016/28 oraz pkt 3.7.1 opinii CON/2015/35.

⁽²⁾ Zob. pkt 3.7.3 opinii CON/2015/35.

⁽³⁾ Należy zauważyć, że system gwarantowania depozytów korzysta z takiego samego stopnia uprzywilejowania w sytuacji wstąpienia w prawa i obowiązki deponenta po wypłacie gwarantowanego depozytu.

⁽⁴⁾ Taki sam stopień uprzywilejowania przysługują także depozytom, które kwalifikowałyby się do objęcia gwarancją, gdyby nie zostały zrealizowane przez oddziały unijnych instytucji kredytowych zlokalizowane w jurysdykcjach spoza Unii i Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

⁽⁵⁾ Niektóre mniejsze instytucje kredytowe, w celu spełnienia odpowiedniego wymogu MREL, mogą bazować głównie na dużych depozytach (tj. depozytach powyżej 100 000 EUR nienależących do osób fizycznych oraz mikro, małych i średnich przedsiębiorstw) z pozostałym terminem zapadalności nie krótszym niż jeden rok, o ile organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie narzuci wymogów w zakresie podporządkowania. EBC zauważa, że Komisja proponuje zmianę art. 45 ust. 4 lit. f) dyrektywy 2014/59/UE oraz wprowadzenie do niej nowego art. 45b (który odsyła do nowych artykułów 72a i 72b rozporządzenia (UE) nr 575/2013), i rozumie, że te proponowane zmiany nie wykluczają wykorzystania dużych depozytów przedsiębiorstw z pozostałym terminem zapadalności nie krótszym niż jeden rok do spełnienia wymogów MREL w taki sam sposób, jak to ma miejsce na obecnych zasadach.

⁽⁶⁾ Zob. art. 48 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE.

jako zabezpieczenia operacji kredytowych Eurosystemu. Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) ⁽¹⁾ ustanawiają jednolity zbiór zasad stosowanych w Eurosystemie do aktywów, które mogą być przedstawiane jako zabezpieczenie operacji kredytowych Eurosystemu. Kwalifikowanym zabezpieczeniem są aktywa rynkowe będące instrumentami dłużnymi spełniającymi kryteria kwalifikacji określone w wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60). Zgodnie z art. 64 tych wytycznych „kwalifikowane instrumenty dłużne nie mogą rodzić praw do kwoty głównej lub odsetek podporządkowanych względem praw posiadaczy innych instrumentów dłużnych tego samego emitenta” ⁽²⁾.

2.6. *Uwagi techniczne i propozycje zmian*

Propozycje zmian w projekcie dyrektywy wraz z ich uzasadnieniem zostały zawarte w odrębnym dokumencie roboczym o charakterze technicznym. Dokument roboczy o charakterze technicznym jest dostępny w języku angielskim na stronie internetowej EBC.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 8 marca 2017 r.

Mario DRAGHI

Prezes EBC

⁽¹⁾ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie implementacji ram prawnych polityki pieniężnej Eurosystemu (Wytyczne w sprawie dokumentacji ogólnej) (EBC/2014/60) (Dz.U. L 91 z 2.4.2015, s. 3).

⁽²⁾ Zob. w szczególności w pkt 3.3 opinii CON/2016/7.